

Двата образа.

Великиятъ италиански художникъ Леонардо де Винчи работилъ върху своята прочута картина „Тайната вечеря“. Той дълго търсилъ човѣкъ, който да му послужи за моделъ при рисуването образа на Спасителя. Най-после намѣрилъ търсения образъ въ лицето на единъ добродушенъ, русокосъ младежъ, съ благи и топли очи, на име Пиетро Бандинели — пѣвецъ въ единъ църковенъ хоръ.

Свършилъ художникътъ образа на Спасителя и почналъ да рисува единъ следъ другъ образитѣ на апостолитѣ. Минало дълго време. Всички образи били готови. Оставало само тоя на Юда.

Сега трѣбвало да се търси човѣкъ, въ чиито очи да гори мѣсть и стрѣвъ, чието лице да носи печатъ на жестокость. Дълго търсилъ художникътъ такъвъ човѣкъ,

обиколилъ цѣлия градъ, но безрезултатно.

Единъ день щастието му се усмихнало. Вървейки изъ улицата, той срещналъ окжсанъ беднякъ, който ималъ търсения видъ и го завелъ въ ателието си.

Взелъ художникътъ четката въ ржка, но когато се взрѣлъ въ лицето на бедняка, ржката му се разтреперала и четката паднала на пода. Въ тоя нещастенъ беднякъ той позналъ пѣвеца Пиетро.

— Ти ли си Пиетро? Ти, който нѣкога послужи като моделъ за образа на Христа? Какъ можа да се промѣнишъ толкова много, че днесъ да служишъ за образъ на Юда?

— Пропихъ се, велики учителю! — едва промълвилъ презъ сълзи пѣвецътъ. — Станахъ картоиграчъ, комарджия лъжецъ, крадецъ и пропаднахъ.

„Не гледай виното какъ се червенѣе, какъ пуска искри въ чашата, какъ се гладко лѣе; отпосле то ще ухапе като змия и ще жилне като аспида“.

(Библията: Прит. гл. 23, ст. 31—32).

Майчина любовъ.

Бедна вдовица живѣла въ едно село съ единствения си синъ. Той билъ всичко за нея: радостъ, утеха и грижа. Отъ ранна сутринъ до късна вечеръ тя работила само за него. Искала да го изучи, за да ѝ бжде опора на старини.

— Учи се, синко! — често думала тя. — Пази се отъ злото! Бжди добъръ за хората, за себе си, за менъ и за Бога!

Но неразуменъ излѣзълъ синътъ. Никога не обръщалъ внимание на думитѣ на майка си. Напустналъ училище. Събралъ